

FRAM KAMERATER

OKTOBER - 77

kommunepampene gir blaffen -

rode garde
korrespondent

ME... MEN VI HA ET STED Å VÆRE!

Kjemp for ungdommens interesser!

INNHALDSFORTEGNELSE.

FRA REDAKSJONENs.I
leder:SKAL VI SATSE PÅ UNGDOMMEN?s. 2
ER DET REIT Å KREVE:	
"BORT MED KARRAKTERENE?"s. 4
KRITIKK AV KLASSEANALYSEN AV SMÅBØNDER OG MELLOMBØNDERs. 5
AKSJONEN MOT SIONISTPROFESSOREN PÅ LADEs. 5
FRA OKTOBER:BYGG KOMMISJONERNETT!	s. 7
OM SEKTIERISMEN I PARTIETS ARBEID	s. 8

FRA REDAKSJONEN.

Vi oppfordrer alle kamerater om spesielt å forberede innlegg til neste nr. på ungdomskampanjen.Gode erfaringer fra rekruttering, aksjoner-viktige linjediskusjoner(som karakterene)-grip til penna slik at dette også blir ei kampanje i FK. Ellers er vi særskilt glad for at diskusjonen om bondespørsmålet drives skarpt og med mye bra innlegg.Redaksjonen har ikke greid å sammenfatte diskusjonen enda,men planlegger en større sammenfatning til neste nr.Til den tid har vi forhåpentligvis avholdt et seminar om bonde/landarbeiderspørsmålet.Klasseanalysen som kommer i dette nr.er et grundig arbeid som stiller flere viktige spørsmål kameratene bør ta standpunkt til.

Ellers vil vi også følge opp diskusjonen om sektierismen.Det er en viktig innledningsdiskusjon til anti-byråkratikkampanjen og vi håper det kommer flere innlegg til neste nr.

Fristen for stoff til neste nr.er ca.I.November.

Red.

SKAL VI SATSE PÅ UNGDOMMEN ?

Skal vi virkelig gjennomføre ei ungdomskampanje? Er det verdt innsatsen? Er det noe å hente blant ungdommen?—Mange kamerater nøler sik ert med å kaste seg ut i ungdomsarbeidet. Det erså lett å se hva vi kan få igjen for arbeidet i fagforeninga, velforeninga eller fronten—men er ungdommen ei virkelig revolusjonær kraft? Er det ikke slik at ungdommen er uten erfaring, ikke står i produksjonen—og har en tendens til å gå mot høire i dag? Er det ikke Unge Høires møter som samler fullt hus av ungdommer?—Men hva sier klassikerne på bakgrunn av sine erfaringer fra revolusjon og frigjøringskrig? Jo, at ungdommen er

—den mest revolusjonære krafta,
—den mest aktive delen av folket
Slik formulerte de det på KONGRESSEN III. Verdenskongress i 1921

"Gjennom sin økonomiske stilling og sin psykologiske egenart er arbeiderungdommen lettere mottakelig for de kommunistiske ideene og viser i den revolusjonære kampen en større revolusjonær entusiasme enn de eldre arbeiderne...."

Denne tesen er det viktig å diskutere for virkelig å gripe ungdommens betydning. For er det ikke slik at vi til nå har hatt en tendens til å satse på de eldre arbeiderne? —La oss oppsummere noen fakta:

I. Ungdommens størrelse

Aldersgruppa 14-24 år utgjør ca. 17% av befolkningen. P.g.a høiere skoler og arbeidsplasser utgjør gruppa fra 20-24 år en forholdsvis større del i bykommunene. Hva betyr dette konkret? Jo—at i

Trondheim	23.000
Røros	900
Orkanger(Orkdal kom.)	1200
Stjørdal	2600
Levanger	2700
Verdal	2100
Steinkjer	3600
Namsos	2000

Hvor stor del av denne ungdommen er det i dag som slutter opp om våre aksjoner og politikk? Jeg tipper om lag 1%! Har vi noe å hente? Skulle det ikke være klinkende klart at vi her har et enormt reservoar til demonstrasjoner, aksjoner—alt politisk arbeid?—Over halvparten av denne ungdommen er under 19 år. Her ligger vi spesielt dårlig an—men jeg tror det her er mye å hente på kort sikt. Saken er at her har vi ikke engang kontakt med "våre egne", ungdom som støtter vår politikk. Rapporter fra avstemninger på ungdomsskolene under valget viser at på mange skoler hvor vi er helt uten kontakter har 5-10 elever stemt RV.

—Men, vil noen innvende. Her er jo all ungdom tatt med. Vi kan da ikke regne med borgerungene!—Ja, dette er et viktig spørsmål: Hvilken ungdom kan vi regne med? Sier ikke nettopp Programmet til Den Kommunistiske Ungdomsinternasjonelen fra 1929 at: ". . . det finns to slags ungdom: Den herskende klassens ungdom.... og de undertrykte klassens ungdom" Det er klart at "det finns to slags ungdom"—og at det kommunistiske partiet vil samle om seg den ungdommen som vil slåss mot utbyttinga. Men vi må huske to faktorer:

—At all ungdom er særskilt undertrykt, som ungdom. Og

—At den voldsomme veksten i skolesystemet gjør at en mye større del av ungdommen i dag enn i 20/30-åra er tatt ut av produksjon og dermed har et løsere forhold til klassene. Konkret betyr det at den virkelige harde borgerungdommen utgjør ei mindre gruppe enn borgerskapet som klasse. Har vi ikke nettopp mange eksempler på skoleungdommer fra borgerskapet som bryter med sin klassebakgrunn? (I Tr.heim går hele 85% av ungdommen i gruppa 14-20 år på skolen. I 20/30-åra var andelen kanskje bare 20%)

Det betyr at vi må kaste all sektorisisme over bord og propagandere sosialisme og kamp mot urettferdighet og utbytting til nesten all ungdom. Det bør ihvertfall være innstillinga vår—ikke at "den og den er nåpløs"—han har visst vært på et Unge Høire-møte" o.s.v.

2. Ungdommen er konsentrert.

Hvor finner vi ungdommen?—Jeg mener at

en styrke nettopp er at ungdommen er konsentrert. Se på skolene:

Brundalen Yrkeskole i Tr.heim har 6-800 elever. Tenk på 6-800 folk i den alderen samla på et lite konsentrert område. Er ikke det ei viktig **kampkraft**? Borgerkapets skolesentralisering har så avgjort to sider. Vi må utnytte nettopp den side at ungdommen finnes i store masser som er lett å mobilisere.

Den samme konsentrasjonen kan vi ~~si~~ si om

-Fritidsklubber

-Idrettslag

-Spesielle "Hjørner", Kafear o.l.

Det typiske ved ungdommen er at den ikke liker -individualismen, det å stå aleine. Ungdommens fine kollektive innstilling er ei viktig kraft når den ledes av ei rett linje.

3. Bevegelighet, dristighet.

Mao sier at ungdommen er den mest aktive delen av folket. Er det ikke aktive og dristige folk vi trenger når vi fører klassekamp, frigjøringskrig og revolusjon? Dersom vi ikke har denne mest aktive delen av folk et med oss - kan de stå på borgerkapet si side. Et godt eksempel på mot og initiativ er brenninga av det israelske flagget på Lærerhøgskolen i Tr.heim. Det var ungdom som tok initiativet her. Det skulle ikke være nødvendig å trekke fram alle eksemplene på at det er slik. Alle kjenner sikkert til mange, slike

4. Ungdommen utgjør framtidens arbeiderklasse.

Revisjonistene ~~har~~ harselerer med at AKP er bare ungdom og studenter. Men - har de ikke tenkt over at framtidens arbeiderklasse kommer fra dagens ungdom. Ungdommene som er 15 år i dag står kanskje som platearbeidere på Aker Verdalen om 5 år! Betyr ikke det at vi må slutte å tenke bare på dagen, men også se framover? En kraftig ungdomsbevegelse som er trena i kamp er den kadere som om 5 år skal lede streiker og revolusjon!

5. Ungdommen må bli ei viktig kilde for partiet.

I Direktivet fra SK legges det vekt på dette punktet. Vi skal ikke si

så mye mer om det her - men bare minne om en ting: At ~~mange~~ revolusjonære ungdommer lettere kan jobbe der partiet trenger det. En stadig kilde av frisk, ung kade til partiet er viktig for partiet utbyggingsplaner. Mens eldre partimedlemmer er stedbundet av famili og en rekke saker, står ungdommen nokså fritt. Målet må være at UF er tallmessig større enn partiet - som masseorganisasjon så kan vi ikke være fornøyd med mindre. I en slik situasjon har partiet et stadig reservoar for rekrutering og utbygging.

6. Ungdommen sprer partiets politikk.

Sjøl sagt skal ungdommen i hovedsak jobbe med sine særegne kamper og politiske saker. Men - vi skal ikke undervurdere UF-enes store betydning for å spre partiets politikk direkte. La oss ta to eksempler:

-Under Stortingsvalget fikk vi bra med stemmer endel plasser hvor partiet ikke har noen organisasjon. Hvorfor? - Jo - fordi vi har ungdomslag på plassene. Slik var det også 1. Mai. På flere plasser var ungdommen i virkeligheten den ledende krafta.

-Et annet eksempel er Studentersamfunnets betydning. Studentersamfunnet er først og fremst et fora med ungdom. Men hvor har kampen mot den moderne revisjonismen vært hardere enn nettopp her! Hvor har partiets linje for streikestøtte blitt kjørt hardere enn nettopp her! Studentersamfunnet er i virkeligheten en betydelig politisk faktor i Trondheim. Gjennom å stå for ei riktig linje her, yter studentene et viktig bidrag til den kampen partiet fører mot imperialisme og all reaksjon.

Vi må nå samle om vår politikk all ungdommen som sympatiserer med oss - vi må gå videre utover og knytte mange nye til partiet og ungdomsbevegelsen. Slik at vi om et år - når kampanjen skal oppsummeres kan si: Nå slutter 4-5% av ungdommen opp om vår linje! Nå bryter ungdommen med Unge Høire! Nå utgjør ungdomsseksjonene i 1. Mai-toga den største massen!

ER DET RETT Å KREVE:
"BORT MED KARRAKTERENE."

I TF lanseres parolen:
Vekk med karrakterer og eksamens-
press i skolen".
Kan vi greie oss uten eksamen? Hva
skal vi ha i stedet?
Det er ingen tvil om at denne
parolen vil reise en stor disku-
sjon blant ungdommen og i partiet.
Jeg vil argumentere for at parolen
er rett og polarisere mot noen argu-
menter jeg har.

A. Karrakterer er bedre enn skussmål

Partiets linje tidligere har stort
sett vært (dette er jo ikke program-
festa) å gå inn for karrakterer. Sær-
lig har lærerne i perioden med choir
eaviket ment at karrakterer var det
minste av to onder. - Men, hva er
karrakterenes funksjon? Etter min
mening har det to funksjoner:
- å undertrykke elevene med, sikre
lydige, disiplinerte redskaper for
borgerskapet.

- å være et kunnskapsmål.
Tidligere har vi vært mest opptatt
av det siste - at karrakterene har
vært et urettferdig kunnskapsmål.
I tillegg har vi sjølsagt sagt at
karrakterer skaper strebere o.s.v.
- men - har vi sagt videre: Skussmål
er enda mer subjektivtisk, en å
mer urettferdig.

Jeg mener kravet må være - bort med
både karrakterer og skussmål. Det
er klart at lærerne må kunne uttale
seg om elevene til elevene sjøl og
foreldrene - men å må det være på
oppfordring av dem.

Etter min mening er karrakterer
herskerklassens viktigste under-
trykkelsesmiddel på skolen i dag.
Det blir stadig mer karrakterer, mer
prøver. I virkeligheten er karrakte-
rene en alvorlig hindring i å lære.
Det eneste som betyr noe er om en
kan pugge det som gir karrakterer -
ingen bryr seg om noen har lært noe.
Kjenner vi ikke sjøl fra oss sjøl
og andre-fag med gode karrakterer
som vi etterpå ikke huska det fnugg
fra?

Når karrakterene fjernes, tørr elevene
ene protestere og diskutere. Typisk
er det at det diskuteres mye i time
til lærere som elevene stoler på.
Men - lærere som elevene veit etterpå

går rett i protokollen - hører sjelden
opposisjon eller åpen diskusjon.

B. DNA og SV går mot karrakterer?

De som er for karrakterer sier at
å være mot karrakterer kan ikke
være særskilt progresivt fordi sjøl
DNA og SV er mot!

For det første tviler jeg på at det
er riktig. Er det ikke slik at SV
nå er for et mindre gradert karrak-
tersystem?

For det andre - borgerskapets partier
vil aldri være mot noe som frigjør
ungdommens kampkraft. Om de sier de
er mot er det reint valgflesk. Hva
skal de stille istedet? Mer parade
og andre disiplinærlover? Det tror
jeg ikke. Det fine med karrakterer-
sett fra borgerskapets side - er at
det er et så godt kamouflert og inn-
arbeida undertrykkelsesmiddel.
Derfor: La oss ta DNA på ordet også:
Gjennomfør det dere lover - Boru med
karrakterene!

C. Kina og Albania har karrakterer -
men "4-Banden" var mot?

Som en borgerlig klikk var "4 B"
tilsynelatende mot karrakterer - de
ville avskaffe karrakteresystemet
raskt. Betyr det at vi står på "4B"s
linje?

Nei - for det første er karrakterer
et system for måling av kunnskap og
system for stimulering til læring -
som er positivt i et land som Kina
med knapphet på ressurser. Vi må
huske at Kina ikke har nådd kommu-
nismen - og at det i overgangsperi-
oden vil være etterlevninger av det
gamle systemet.

For det andre er ikke karrakterene
en hinder til læring i Kina fordi
skolen her er knyttet til praksis.
Men viktigst - og for det tredje -
karrakterene er ikke et undertryk-
kelsesmiddel i Kina. Her har arbei-
derklassen makta og trenger ikke
karrakterer for å holde det store
flertall av unga folk ned.

D. Men hva skal vi ha istedet?

Fordi karrakterene også har funk-
sjonen - mål på kunnskap - svarer mange
at vi må ha noe i stedet. - Jeg tror
det eneste vi på det kan svare er:
Skole og arbeidsplasser til alle!
[Føle opp diskusjonen]

LADESTUDENTENES AKSJON MOT SIONISTPROFESSOREN VAR ET FORBILDE I SOLIDARITETSARBEIDET FOR DET PALESTINSKE FOLKET!

Aksjonen mot sionistprofessoren på Lade og aksjonene på Universitetet i Oslo er blitt møtt med den vildeste hetsen borgeskapet kan prestere. Alle de store avisene, med Adressa og Dagbladet i spissen, samt NRK radio og TV har forsøkt å stemple aksjonene som nazi-aksjoner. Sionistene i Norge har bevisst forsøkt å spille på folks almenne tilbakeliggighet i Palestinaspørsmålet ved å bakvaske og sverte anti-sionistene. Denne hetsen har også virka langt inn i våre rekker. Hetsen mot aksjonene kan på mange måter sammenliknes med hetsen mot Hustadstreika og kampen mot streikebryteriet. På grunn av manglende teoretisk og praktisk kunnskap var det ~~også~~ mange av oss som vakla når hetsen var på det høyeste også i denne saka. Og det at mange kamerater vakler i synet på hva som er rett og galt i kampen mot sionismen, mener jeg også skyldes manglende kunnskaper om den rasistiske, fascistiske og nazistiske staten Israel på den ene sida og manglende kunnskap om palestinerne friggjøringskamp på den andre sida.

Er det sånn at folk generelt er blitt mer pro-israelske etter disse aksjonene? Nei, slett ikke. I første rekke var Lade-aksjonen et hardt slag mot videre utbygging av "det kulturelle samkvemet" mellom Norge og "Israel". Det er blitt mye vanskeligere for regjeringa og fritt slippe løs sionistpropagandister fra "Israel" i ly av en kulturavtale. Og er ikke det en svært god ting kamerater?

Og dessuten har aksjonen på Lade vært et utmerka middel til å avsløre palestinerne falske "venner" i Norge. Se bare hva Palestina-^{ledere} "vennene" SV-skriver i en løpeseddel, ^{Løpeseddel nr. 2-Høsten 77.} som er utgitt på Universitetet: De skriver at forelesninga på Lade ble avbrutt "av AKP-ere med flaggbrenning og etterfølgende skrål og sang." De angriper både flaggbrenninga og at studentene hindra sionistpropagandisten i å komme til orde - akkurat som alle andre reaksjonære. Men hva er det israelske flagget annet enn symbolet på en rasistisk okkupantstat? Vi må hamre det fast at det å brenne det israelske flagget var en utmerka ting - la oss brenne det israelske så ofte som mulig slik anti-sionister og anti-imperialister i andre land gjør! Og hva er den skrålinga som SV skriver om? Jo, det er studentenes slagord-roping av bl.a. FRITT PALESTINA! SV skriver videre at: "AKP-ernes "spontane" aksjon har fungert reaksjonært. Etter at vennene av det Palestinske folket, gjennom årelange anstrengelser har begynt å få framgang i opinionen, gir AKP nå ammunisjon til å knekke denne fram-

gangen. Resultatet av aksjonen ble at folk anga demonstrasjonen som et utslag av rasisme. Og ikke fra Israels side, men fra forsvarerne av ~~palæstinenserne~~ Palestina-menners årelange anstrengelser? Hvem er disse palæstinenserne? Er det Finn Gøttsche som jubla over de imperialistiske ryktene om at EEC skulle ha godkjent den sionistiske staten? Er det de SV-ere som systematisk har jobba for å splitte og ~~sluttløse~~ ^{slutte} solidaritetsarbeidet? ~~Søgg~~ merke til at SV er helt på linje med Adressa i å karakterisere både demonstrantene og AKP som rasister (og dermed anti-semiter og innvandrere). La disse folkene diskutere i så eget møte, **forsvar aksjonen!**

Til slutt: SV hevder at aksjonen har skada palæstinernes sak. Men hva sier palæstinernes sjal? Ab-Fatahs representant i Norge sa på Palken sitt solidaritetsmøte på søndag den 25.9. at han var meget glad for aksjonen. Og tenk på hvilke glederreaksjoner det ville ha vakt i Norge under okkupasjonen om vi fikk høre at en representant for Quislingregjeringa var blitt hindra fra å tale i Göteborg og at demonstrantene hadde brent NS-flagget? Akkurat likedan er det med aksjonen på Lade.

Slikk ikke støvet av skoa til sionistene og redaksjonen: Gå offensivt ut og forsvare Lade-studentenes aksjon!

Bekjemp den sionistiske, rasistiske, fascistiske, nazistiske staten Israel!

Støtt den palæstinenske frigjøringskampen!

Styrk solidaritetsarbeidet - ta kontakt med Palestinakomiteen!

VI MÅ BYGGE UT EIT NETT MED OKTOBERKOMMISJONÆRAR RASKT

Diskusjonane på sommarleirane i år ga ein støyt i rett lei når det gjeld forståinga av rolla den kommunistiske litteraturen spelar. Talet på Leninabonnetar i fylket vårt viser det samme. Men det er framleis langt fram til den dagen vi kan seie oss nøgd med salet av den kommunistiske litteraturen, så vel klassikarane som romanar og aktuelle debattbøker. Fakta er at altfor få, sjøl innafor partiet kjøper og les bøkene som Oktober gir ut. Og det er endå færre som gjer noko for å spreie bøkene til folk utafor partiet. I dette innlegget skal vi ta opp behovet for eit kommisjonærnett, faste seljarar av Oktoberbøker på arbeidsplassar, skolar og i bustadområder. I dag har vi ikkje noko slikt nett, og det er i ferde med å bli ei hindring i arbeidet vårt.

Eit døme: Boka om LO-kongressen.

Denne boka vårt trykt i eit førsteopplag på ti tusen. Det er dobbelt så mykje som nokon Omktoberbok har blitt trykt i før. Forlaget gjer ikkje dette utan vidare. Opplaget er så stort av fleire grunnar: fordi boka er svært viktig å få spreidd til arbeidarklassen og fordi ho skulle bli billeg.

Kva har så skjedd? Har partilaga på arbeidsplassane sett sprengstoffet i denne boka og seld ho breidt og systematisk? Nei. Alt som er seld av boka rundt på arbeidsplassar er resultatet av einkilde kameratar sin innsats og oktoberpersonalet sitt initiativ. Og det seier seg sjøl at resultatet vert deretter: Ein handfull kameratar har seld ti bøker eller meir. Det er flott. Ein god del har fått unna frå ei til fem bøker. Men dei fleste har nøgd seg med å kjøpe boka sjøl, og knapt nok det.

Dei positive resultatata viser at det er lett å selge boka. Alle som kjøper KK meir eller mindre fast har interesse av ho - vel og merke dersom dei får vite kva som står i ho. Alle som røysta RV og mange fleire har interesse av ho. Og kameratane våre i industrien burde vere interessert i at mange utafor våre rekker får tilgang til det arsenalet med sprengstoff mot arbeidraristokratane som boka er. Dei negative resultatata viser at mange kameratar ikkje skjønner at revolusjonen er millionmassane sitt verk, at massane er dei verkelege heltane. Dei held kunnskapen sin for seg sjøl, og gjer lite for at massane skal få del i han. Dette er ein alvorleg feil.

Skal vi satse på at Oktober held ope heilt fram til revolusjonen?

Vi bur oss på illegalitet. Men gjer vi det når det gjeld distribusjon av litteratur? Nei. Vi gjer det ikkje, sjøl om sprenginga av bokhandelen i Tromsø burde ha åtvåra oss. Oktober kjem ikkje til å halde ope så mange år framover. Men vi skal halde fram med å spreie litteratur, nett slik som bolsjevikanane gjorde det under tsarterroren. Slik albanarane gjorde det under frigjeringskrigen. Skal vi klare dette må vi ta til i dag. Dette er hovudargumentet for å bygge ut kommisjonærnett. Sjøl i dag har vi opplevd at dei vanlege bokhandlane nektar å selge visse bøker. Kjem ikkje dette til å bli meir vanleg i tida som kjem?

Skal vi nøye oss med å selge bøkene til partikameratar og lese-lystne intellektuelle?

Vi praktiserer masselinja. Vi mobiliserer massane. Men spreier vi litteratur til massane? Nei, i svært liten grad. Når opplagstalet på Oktoberbøker ligg rundt ein tredjedel av røystetalet RV fekk i år, viser det at vi ikkje har nokon linje på massespreiing av bøker. Massane er korkje analfabatar eller dumme. I trettiåra var arbeidarklasselitteraturen spreidd i opplag på renti, seksti tusen

• STILL KONKRETE MÅLSETTINGER I KAMPEN MOT SEKTERISMEN

I tesene mot høyreavviket som SK laga for nærmere 2½ år siden blei det stilt som ei veldig viktig oppgave å bedre partiets masselinje og bryte en inngrodd sekterisk stil i partiets arbeidsstil. Hvordan går det med korrigeringa på dette området?Hvor står vi nå?

La oss først se på noe tallmateriale:

-i landsmålestokk gikk vi fram ca 5000 stemmer far 1973. Anta hvor mange medlemmer det er i partiet, NKS og RU? Hvor mange ~~RV-stemmer~~ ^{RV} RV-stemmer har så hvert medlem sikra pr år? Dette tallet blir ganske lite, det sier seg sjøl.

-dersom vi ser på Tronsheim så har vi fra 1975 gått fram 219 stemmer. vi har med andre ord vunnet 100 stemmer i året, heller ikke et høyt tall pr. medlem.

-eller se på Nord-Trøndelag der vi på 4 år har høtt en stemmeframgang på 75 stemmer.

-eller la oss se på demonstrasjonene 21. august. Dette er tradisjon i partiet at vi satser hardt på disse. De kjøres opp i KK før sommerferien, de tas opp på sommerleirene både til parti~~tt~~ og ungdomsforbunda.

I Trondheim kom det 600 i demonstrasjonen. Sammenlign dette med det som dere antar fins av medlemmer i partiet og ungdomsforbunda (sjøl om NKS og studentene delvis har sin ferie akkurat da) Det er ikke særlig mange hvert partimedlem har mobilisert til den demonstrasjonen, det sier seg sjøl. En slik analyse kan kameratene gjennomføre lokalt på demonstrasjonene 21. august.

Mao sier på side 163 i "Skrifter i utvalg":

"Gjennom 20 år har KKP gjort et stort og vanskelig arbeid for å forene folket i hele landet, og etter utbruddet av motstandskrigen har innsatsen i dette arbeidet blitt enda større enn tidligere. Men det betyr ikke at alle kameratene har en riktig stil når de har med massene å gjøre. og er uten sekteriske tendenser. Nei. Faktum er at det fortsatt fins sekteriske tendenser hos mange av kameratene våre, og i noen tilfelle i meget alvorlig grad."

Jeg skal ta for meg noen eksempler på sekterisme.

Jeg mener at begge talene på torgmøtet etter demonstrasjonen 21. august hadde sekteriske trekk. Først og fremst mener jeg det gjelder den faglige appellen. Han tok som utgangspunkt for et kraftig angrep på SV og "NKP" at han hadde sett noen SV-ere på et hjørne som talte toget. På massene måtte det hele virke temmelig meningsløst. På SV-sympatisører som var monstra til toget, virka det ikke bra. Det kjenner jeg til fra praksis.

-jeg har hørt om ei jente i Kvinnefronten som lengre tid har bedt om å få drive sitt massearbeid et annet sted enn der ho bor. Ho har svigermor og boende like ved. Ho liker ikke å eksponere seg for henne. Slike saker er det som gjør at denne jenta har villet drive sitt massearbeid et annet sted. Men i KF har ledelsen stått på at alle skal jobbe i sitt boligområde. Det kan ikke gjøres unntak for det. Resultatet er at jenta så vidt jeg har hørt nå vil melde seg ut av KF. Jeg mener at dette er kopiering av partiets krav og arbeidsstil i en frøst og at dette er sekterisme.

-i NKS har det lenge vært klikkvesen, NKS-erne klikker seg sammen i tide og utide. I kantina er det f.eks. slik at massene er her og NKS er der. Før ferien blei det satt i gang ei kampanje mot dette. I førstninga hadde NKS en viss framgang. Men etter kort tid var alt ved det gamle. Dette er per definisjon sekterisme.

Jeg tror ikke det står bedre til i RU, men jeg har ikke konkret kunnskap om det.

-hva er den største svakheten ved sommerleirene våre? Jeg mener at det er den svake mobiliseringa av uorganiserte til leirene. ~~På xxxxxxxxxx~~
~~xxxxxxx25%~~

-mange kamerater som sitter i utvalg under DS eller som f.eks. er avdelingsformann eller har andre store tillitsverv i partiet mener at depga sine store oppgaver ikke kan drive godt massearbeid, ikke kan ~~monstre~~ mønstre særlig med masser til partiets monstringer eller til viktige massemonstringer i klassekampen. Dette er etter min mening byråkratisme og sekterisme og i strid med en korrekt arbeidsstil i partiet.

Dette er bare noen eksempler fra mange områder som vi driver arbeid på, dette for å vise noe av allsidigheten i det sekteriske tendensene i partiet.

Både etter 1. mai og etter valget har partiet sentralt oppsummert kommunistenes personlige massearbeid og massemobilisering som en av hovedsvakhetene i arbeidet. Det fins kommunister som ikke kjenner noen som de kan mobilisere og som heller ikke gjør noe for å forandre på dette. Sjølsagt har det å gjøre med manglende ideologisk grep om masselinja. Men det har også svært mye med det å være liberal mot seg sjøl. Mao sier i "Mot liberalismen": "Når du har gjort en feil og er klar over den, vil du likevel ikke korrigere feilen og forholder deg på den måten liberalt mot deg sjøl. * Dette er den elvte form".

Jeg tror det er mange kamerater som er fullstendig klar over at de burde ta skeia i ei anna hånd i sitt massearbeid, men som er liberale mot seg sjøl, slik Mao sier. Disse kameratene må ~~hjelpe~~ ~~hjelpe~~ og kritiseres, og sjølsagt også hjelpe med konkrete metoder for å kunne gjøre framgang.

Jeg mener at dette spørsmålet bør tas opp til diskusjon i alle avdelinger med sikte på å nå framgang som lar seg måle skritt for skritt.

7. november som er 60-årsdagen for den store Oktoberrevolusjonen skal partiet arrangere stort møte i Trondheim, kanskje også andre steder.

Jeg foreslår følgende til det møtet: Alle partimedlemmer, alle medlemmer i ungdomsforbunda ^{stiller seg opp og} jobber for å få med seg 1(en) uorganisert til dette møtet. At dette diskuteres i avdelingene, at det kontrolleres og at det etterpp oppsummeres som et første skritt på veien for å orientere partiets arbeidsstil stadig mer mot massene.

og at ei slik korrigering hele veien er nøye knyttet til ^{de} bestemte målsettinger.

Anti-sektenst.

KRITIKK AV KLASSEANALYSA AV SMÅBØNDER OG MELLOMBØNDER

Røde Fanes diskusjon om jordbruksbefolkninga rosemalar mellomstore bønder og setter hele grupper til de største mellombøndene. Dette er egne til å skyve vekk fra seg de laverestilte mellombönda og latterliggjøre seg over for småbönda. Klasseanalyse av mellombönda er så allmenn, at en god del bønder som har prøvd å bruke den på bygda si blir oppgitt og detter ned på SV's standpunkt: Det er umulig å klasse dele bönda, alt flyter, alt for mange faktorer må vurderes.

Hva er feil med klasseanalyse?

Alle jordbruksinnlegg i RF ser ut til å være enig i at småbönda tjener under nødvendig arbeid, dvs. under det som trengs for å reproducere arbeidskrafta i samfunnsmessig skala, under gjennomsnittlig industriarbeiderlønn for samme arbeidstid. Staten, bankene og landbruksmonopola tar en del av arbeidslønna. Men er det sann som RF sier, at mellomböndas inntekt kretser omkring gjennomsnittlig industriarbeiderlønn og at de får overskot ut over det? RF nr. 4/76 sier som kriterie på mellombönda at de

- "får ikke bare nok til et beskjedent underhold for seg og familien og et reint minimum for å holde garden, men som og produserer et visst overskot som kan bli forvandla til kapital i overfall i gode år
- klarer å få såpass overskot at de kan klare gjeldsbyrden ved mekanisering
- klarer fra tid til annen å legge seg opp et lite overskot som de kan nyinvestere"

Disse høres da svært rike og velstående ut! En del av borgerklassen? Hva slags overskot og akkumulasjon av kapital er det mellombönda får?

Det er mer korrekt å si at mellombönda klarer å skrape sammen det overskot som de bruker til mekanisering, De tar penger fra de t som trengs til å reproducere arbeidskrafta ~~si~~ i gjennomsnitt i samfunnet for å utvide drifta. Massene av mellombönder tjener under nødvendig arbeid. Som gruppe får de ingen profitt eller grunnrente eller

differensialrente som de akkumulerer som kapital. Men akkurat som småbönda blir de utbytta av kapitalistene som tar sin profitt, bankrente, moms og investeringsavgift. Det er bare de store mellombönda som et år nå og et år da først tjener nok til å dekke sine arbeidsutgifter, og enda ut over det får et overskot eller en profitt. Dersom de får en slik positiv forrentning mange år på rad, må det være rett å kalle dem storbönder. Da er de en del av borgerskapet, de lever delvis på profitt og utbytting av andres arbeid. Men såne bønder finns det ikke mange ~~xx~~ tusen av.

FORSLAG TIL MER KORREKT KLASSEANALYSE AV SMÅBØNDER OG MELLOMBØNDER.

Småbönda

- ca 4-9 årskyr, 5-10 mjölkekuenheter, 35-70 da. (Denne typen tall bygger på statens brosjyre om Tilskot til avlæserordninga fra 1976. Talla gjelder område 2, dvs fjellbygder og utkantbygder med vanskeligstilte naturforhold som får mer enn 9 öre i distriktstillegg pr. liter melk. En gard på flatlandet får mindre tilskot og må være tilsvarende større i areal og antall dyr for at den skal tilhøre gruppa småbondegarder. Arealstørrelsen gjelder bare for husdyrproduksjon.) Har oftest lite og dårlige muligheter for nydyrking, fordi disse bruka ofte er skilt ut fra de eldste og største gardene i bygda.
- Lite eller ingen tömmerskau, fiskerettigheter eller campingutleie som viktig inntektskilde.
- Leier lite eller ingen arbeidskraft. Bare event. avløseren og litt hjelp av familie fra byen i onna. Selger arbeidskrafta si av og til for å få ekstra inntekt.
- Mekaniseringa er lav, arbeidet er tungvint og slitsomt. Det finns ikke nok penger å skrape sammen til nyinvesteringer og utviding så garden kan følge med i effektivitets- og lønnsomhetsutviklinga. Derfor synker gardens støtrelse, inntekta og klassestatus i forhold til gjennomsnittet av bönda.

- Levevilkåra er sosialt minimum på landsbygda, dvs. under sosialt minimum i byene, og langt under gjennomsnitt i industrien. EN familie må klare seg på 10-40.000 för skatt. Det betyr kummerlig privat forbruk. Må spinke og spare hardt för å dra på en 500 kronerä ferietur. Må jobbe lenger og raskere för å holde privatforbruket som för 5 år siden.
- Sliter för å få endene til å mötes. Ligger våkne om natta og strir med økonomiske problem. Trues av tvangsauksjon ved fristene för innbetaling, moms, skatt, lever i usikkerhet om framtida. Må vurdere å ta anna arbeid. Framtida er mørk, de rekner å holde ut til pensjonsalderen sin sjöl, råder ungene til å komme seg vekk fra slitet. Ingen vil overta ved generasjonsskiftet. Da blir garden nedlagt.
- Holdninga er at livet er et slit, spinke og spare og være gjerrig mot seg sjöl. De er oppgitt og misfornöyd og sinna på nedlegging og urettferd. Denne gruppa bönder har objektiv interesse av sosialismen, har en revolusjonär kraft og er arbeiderklassens faste strategiske allierte i den sosialistiske revolusjonen. Men de er ikke en ledende revolusjonär klasse, för de har privat grunneiendom og jobber isolert i tungvint individuell småproduksjon.

Lavere mellombönder.

Litt större enn de minste bruka. (Ca 10 - 14 årskyr, 11 - 15 mjölkekuenheter, 77 - 105 da i utkanter og fjellbygder med mjölkeproduksjon.) De tjener en god del mindre enn nödvendig arbeid för å reprodusere arbeidskrafta si i samfunnsmessig gjennomsnitt. De får på ingen måte profitt eller grunnrente, tvert imot en negativ ~~investering~~ forrenting. De har ikke problemer med å få endene til å mötes direkte som småbönder. Trues ikke av tvangsauksjon og ruinering akkurat i år. Står ikke overfor valget om å måtte selge dyr, kjøpe mindre maskiner enn för og nedtrappe drifta. Men det er bruk med lav nettoinntekt, lita drift og lav levestandard. En del av disse gardene har ikke utviklingsmuligheter,

mangler mulighet for tilleggsjord. De gir opp å ekspandere og prioriterer privat forbruk. De gir opp over för utviklinga og bruker den lille inntekta til privat firbruk og holde garden ved like. Derfor har de ikke noe særlig til investeringer, de klarer ikke å utvide. Resten av gardene vokser fra dem, derfor synker de i relativ status. De slutter mer og mer å være mellomstore bönder og nærmer seg raskt den typen som lever helt på sosialt akseptabelt levestandardminimum, småbönda. Det er usikkert om noen av ungene vil overta sånne bruk. Framtida er ikke særlig lys. Denne vanskelige situasjonen gjør at arbeiderklassen kan vinne dem til å bli en ganske stabil alliert. Men de tilhörer mellomstore bönder som vakler. Under gunstige kamper og kotrekt ledelse kan de bli en revolusjonär kraft, de er med i klassealliansen för sosialistisk revolusjon og proletariats diktatur.

Middels store mellombönder.

Stort sett har de den samme størrelsen på dyrkaarealet og antall dyr som de lavere mellombönda. Men de har et bedre materielt grunnlag, de har utvidingsmuligheter, gode anledninger för nydyrking eller penger til å leie tilleggsjord. I öyeblikket har de det like dårlig og er like pressa som lavere mellombönder, Men de ser muligheter til å redde sitt eget skinn fordi de har grunnlag för å utvide drifta. De jobber hardt, prøver å ikke bli utradert, kjemper för ikke å synke i status, de vil følge med i utviklinga, klører seg fast ved å investere, mekanisere, utvikle og holde seg oppe. De slår seg fram og opp på bekostning av andre för å beholde status, inntekt og levestandard. Den økonomiske situasjonen er tvers igjennom tosidig: För det første - slit, utbytting og undertrykking. För å få "overskot" til å "akkumulere", nyinvestere og utvide, må penga tas fra privat forbruk. Mekaniseringa skjer på bekostning av nödvendig arbeid. Penga til investering skaffes ved å senke levestandarden under industriarbeidergjennomsnitt og ned

til lavtlønnsforhold. Leveforholda er på den ene side som hos de fattigste typene bønder, spinking og sparing og pine seg sjöl, stramme inn livreima og være gjerrig mot egne behov. Levevilkåra blir særlig senka fordi de jobber så lang arbeidsdag for å nydyrke og utvide fjøset. 50 000 i driftsinntekt og 30 000 i nettoinntekt er grov utbytting og langt under industrien, for det er jo to voksne personer som sliter hvert sitt årsverk for den inntekta. Det er ubekvem arbeidstid, skiftarbeid og mye helgearbeid med husdyrproduksjonen. De er utbytta, undertrykt og tråkka på og føler presset fra nedleggingstrusselen. Levevilkåra er slit og sparing og ofte en bitter fornøyelse. Denne sida har de til felles med småbönda, en arbeidsfolk-situasjon, de har objektiv interesse av sosialismen.

På den andre sida har de interesse av kapitalismen og fordeler som grunneiere og sjölstendig næringsdrivende. Årsaka til at de investerer er at de vil beholde status, lure skattereglene, lette arbeidet og bedre levevilkåra. Dersom nettoinntekta på familiebruk holder på å gå opp i 40 - 50 000, tar de vekk et "overskot" av inntekta så de kjem ned i en nettoinntekt under de kagiske skattegrensene, og de bruker "overskotet" til investering i mekanisering eller reperasjon av våningshus. Slike investeringer trekkes fra skattbar inntekt. Regnskapsreglene gir lavere nettoinntekt, og de ser ut til å være enda fattigere enn de faktisk er. For i virkeligheten öker levestandarden ved at arbeidet blir lettere, arbeidstida kortere og boforholda bedre. Denne situasjonen gir grunnlag og interesse for spekulasjon, lure investeringer og å planlegge lønnsomme avskrivningsmåter. Strebermentaliteten er en typisk borgerlig og individualistisk holdning om at den enkelte kan slå seg opp. Slike bønder skaper holdninga at andre er late og rotete, og at jordbruket ikke ville bli nedlagt dersom folk var mer arbeidsvillige.

Akkurat som den sosiale situasjonen dereseer tosidig, blir bevisstheten deres tosidig. De synes de sliter for hardt, de er sinna på dyrtid og avgifter og syns statens jordbruks-

politikk er ofte er utettferdig. Samtidig ser de at slit gir bedring og får ideer om at de kan redde seg sjöl og få ei lys framtid under kapitalismen. Streberholdning, spekulasjonsinteresse og vern om grunneiendommen. De vakler mellom å støtte arbeiderklassen og borgerskapet. De har både noe å tape og vinne både på sosialisme og kapitalisme. De vil ikke ta stilling, blir trege, vil vente og se. I den sosialistiske revolusjonen må de nøytraliseres, fordi de revolusjonære ikke er stærke nok til å knytte de som allierte mer enn i delkamper. I etappen med preletariatets diktatur og bygging av sosialismen i ett land, kan de etterhvert gradvis trekkes med i frivillig kollektivisering når de blir overnevist om at det går bra. Først da blir de med i klassealliansen, i et fast forbund mot borgerskapet.

Store mellombönder.

(Ca 14 - 28 årskyr, 16 - 30 mjölkekuenheter, 105 - 200 da i fjellbygder)
 Har en ganske stor gard, levestandard som gjennomsnittsindustriarbeider, men nettoinntekta ligger litt lavere fordi det ofte tas mye til nyinvesteringer. I gode år kan de tjene over gjennomsnittlig industriarbeiderlønn og innkassere en positiv ~~forrentning~~ forrenting eller overskot som egentlig er en profitt eller grunnrente. Men de får ikke profitt hvert år, og hovedparten av inntekta kjem fra familiens eget slit og ikke fra utbytting av arbeidskraft. Først blant de største mellomböndene kreier det seg om å leie arbeidskraft til hjelp i onnene, for familien klarer ikke å nå over alt sjöl. De gjør mange store og ofte nyinvesteringer i 10 - 20 000-klassen, utvider produksjonen, forenkler arbeidet med maskiner og bedrer bolighuset. De har en mye større kapital i omlöp enn middels mellombönder. Produksjonen nærmer seg storskala-produksjon og hög rasjonaliseringsgrad, og først her kan dyrt maskineri nyttes særlig effektivt og avskrives gjennom bruk over større deler av året. Ofte har de 2 trak-

torer, automatisk siloutlegger, höytörkingsanlegg. De har allerede hög mekaniseringsgrad og har penger nok til raske investeringer, så de skiller seg fra fattigbönda ved at arbeidstida er kortere og arbeidet mindre slitsomt og tungvint. De skiller seg raskt ut og drar fra resten av bönda med stormskritt.

De spekulerer mye og tenker mye på problemer som lure investeringer og fordelaktige avskrivningsordninger. Fordi de bruker mye tid til å tenke i reknskaper, vil de ofte forsvare kapitalismens lønnsomhetsstandpunkt helt automatisk og blir knytta nært til borgerskapet ideologisk. De har en bevissthet om at det var hardere før, det går bedre og framtida ser lys ut. Men det er forskjellig på å være i ferd med å slå seg opp på denne størrelsen av garden og ha vært etablert en 4 års tid. Rett etter nyinvesteringa er gjeldsbyrden hög, inntektene små, utgiftene store og nydyrkingsarbeidet steinhardt slit. Da er levevilkåra hardere og kampviljen større enn når en er etablert. En oppkomling merker dyrtid og skatteflåinga til staten som et truende press mot velferden han har klart å jobbe seg til. De stoler på Arbeiderpartiet og dominerer i de lokale Bondelag. De har grunnlag til å se ned på og kritisere de fattigste bönda og kalle dem for late og treigtenkte. De er ganske konsolidert reaksjonære, holder sammen som en egen kulturell og teknologisk ledende gruppe.

De er ikke utbyttere og en del av borgerskapet sånn som storbönder. Men de vakler og heller mot borgerskapet. Det er viktig å være aktiv til å nøytralisere dem, så de ikke blir en kraftig kontrarevolusjonær kraft, for de er vant til å lede og dominere i bygdene i dag. Under proletariatets diktatur, arbeidere alliert med småbönder og mellombönder, må de etter hvert få lov til å komme inn i kollektivene når fattigbönda der er blitt streke nok til å lede og dominere over dem. Først under sosialismen og etter middels mellombönder blir de med i klassealliansen, og da som ytterste höyre flöy. Først når fordelene ved kollektivet har kommet på et ganske högt nivå, får denne typen bönder direkte materiell interesse av å kollektivisere seg. Når vi ser på den sosialistiske epoken som helhet, har de objektiv interesse av å fjerne kapitalistenes utbytterstat. De vil tjene på skattelette, felles produksjonsplan og at målet for utvikling av produktivkreftene er å tjene for folket.